UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante D

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

⁊ tragedias agit: vt Comedus ⁊ Tragedus Preterea actoꝛ dicitur. Uillicus qui res noſtras curat: quem factoꝛem ſolemus appellare. de quo Col.

Actoꝛ oꝛis. pe. coꝛ. nomen viri pꝛopꝛium. Uirg. lib. xij. Actoꝛis arunci ſpolium quaſſatq; trementem.

Actuarius ab actibus actoꝛis. i. hiſtrionis d̄r ⁊ is ſignificatur qui acta actioneſq; deſcribit veloci ſtilo. eaq; deſcripta deinde recitat: qd̄ ſignificare videt̄. Seneca his v̄bis. Multum viua vox facit nō quidē hec que alienis verbis cōmodatur: ⁊ actuarij vice fungit̄. Actuarius igit̄ tanq̄ notarius ē. Sue. in Ceſa. Quā nō īmerito Aug. eſtimabat magis ab actuarijs exceptā male ſubſequētibus verba dicētis q̄ ab illo editā. Et actuarius eſt qui acta publica ſcribit. Itē qui aptus eſt ad vehendū. Uñ actuarie naues parue dicte ſunt celeres ꝙ cito agi poſſint. Sal. His actuarie naues circiter triginta decem onerarie erant. Similiter actuarius dicitur cuius actus eſt: ſicut fructuarius cuius fructus eſt.

Actualia noīa q̄ ab actu deſcēdūt: vt dux rex: curſoꝛ nutrix.

Actualis ſcīa que ꝓpoſitas res operatiōibus ſuis explicat: cuius partes ſunt. iij. moꝛalis diſpenſatiua ⁊ ciuilis.

Actuoſus. ab actu ēt deſcēdit ⁊ ſig̅t eū qui in actibus p̄ſertim in geſtibus coꝛpoꝛis abūdat ⁊ multū ſe exercet Do. in Ter. Hec ſcena actuoſa eſt magis in geſtu q̄ in oꝛatiōe ↄſtituta. Amb. li. hexa. Nāq; iſtarū artiū alie ſunt actuoſe que ſunt in coꝛpoꝛis motu: aut ſono vocis. Ponit̄ ⁊ actuoſus ꝓ opeꝛoſo qui ſemper aliquid facit. Sene. Iracūdos feruida natura animi facit. Eſt enim actuoſus ⁊ pertinax ignis.

Actioſus: factioſus ꝙ vna quid agat faciatq;.

Actiuus qui agit. Uñ actiuū v̄bū d̄r ꝙ opponit̄ paſſiuo.

Acto. as. frequentatiuum ab ago. Sed non eſt in vſu pro eo vſurpamus actito. as.

Actito. as. pe. coꝛ. frequentatiuū oꝛiundū non oꝛtū ab ago. Nā ſicut non eſt ſcriptito a ſcribo: nec lectito a lego: nec factito a facio: q2 non a ſupino pꝛimitiuoꝛū foꝛmant̄: que ſi foꝛmarentur acto ſcripto lecto ⁊ facto diceremus. Sed idcirco nō ſic foꝛmāt̄ ꝙ male ſonarēt ⁊ ambigua foꝛēt. Igitur actito ab acto as. frequentatiuo. Scriptito a ſcripto: lectito a lecto: ⁊ factito a facto foꝛmari cenſenda ſunt. Et pꝛopꝛie actitare dicitur in cauſis. Ply. Magis miraberis ſi ſcieris illum aliquādiu cauſas actitaſſe. Sue. in Galba. Modiceq; in dicēdo facultatis cauſas induſtrius actitauit. Aug. lib. ij. ciuita. dei. Ad ludos tranſtulit. Quis igitur in agenda vita non potius ſectanda arbitretur que actitantur ludis auctoꝛitate diuina inſtitutis q̄ ea que ſcriptitantur legibus humano conſilio pꝛomulgatis.

Actutum pe. pꝛo. aduerbium tempoꝛis ab actu. i. celeritate deſtinatum. Significat enī confeſtim ſine dilatione. Teren. in phoꝛ. Aggredere actutum.

Acteon cū diph. Ariſtei fili⁹ a diana in ceruū ↄuerſus ⁊ a ſuis canibus dilaceratus. Eius fabula diffuſe ab Ouid. narrat̄.

Acteus. a. um. d̄r ꝑ Athenienſi. Nā actica regio apud pꝛiſcos dicta eſt nō ſolū Atthis idos ab athide Crani Regis filia: vt inquit Euſtachius: ſ; ēt acte: vt Ply. lib. iij. ⁊ Hel. teſtātur vel ab Acteone: vel ab acteo rege indigena. Pꝛius enī atticam regionē acten dictaʒ Lycophꝛon grecus poeta innuit: apud quē caſtoꝛ ⁊ pollux ακταιυος λύκας appellantur: vel quia littoꝛalis fere tota ſit exili ⁊ anguſto quodā velut margine: vt auctoꝛ eſt Stra. Unde Ouid. lib. j. meth. Seperat aonios acteis phocis ab oꝛis. Uult enim parnaſſuʒ mediū eē īter Boetiā ⁊ Athenas. Attica ēt regio quondā Ionia eſt vocata ab Ionio Apollinis ⁊ Creuſe Erichthei filio vel vt inquit Stra. ab Ione exuti filio.

Actius fuit Tragediaꝝ ſcriptoꝛ: natus libertinis parētibus. ⁊ īter colonos piſaurū deductus eſt a quo ⁊ fūdus Actianus iuxta piſaurū dictus in ſcribendis tragedijs ſnīarū grauitate: verboꝛū pondere perſonaꝝ auctoꝛitate clariſſimus.

Actium epiri ꝓmontoꝛiū. Ubi Aug. de victis nauali p̄lio Antonio ⁊ cleopatra vꝛbem cōdidit ⁊ nicopolim a victoꝛia nominauit. Hinc Actius. a. um. ⁊ Actiacus. a. um. Uirg. Actiaq; iliacis celebꝛamus littoꝛa ludis. Sapho ad phaoneʒ. Cur non actiacas miſeram me mittis ad hoꝛas.

Actia oꝛum ludi quinquennales actiaci apollini actio dicati qui pꝛius ⁊ a finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honoꝛificentius celebꝛati fuerunt.

Acyrologia latine īpꝛopꝛia locutio. Nam ἄκυρος acyros impꝛopꝛia ⁊ a λεγω logia locutio: vt hunc ego ſi potui tantuʒ ſperare doloꝛem: q2 ſperare pꝛo timere dixit. Nam ſperamus bona: timemus aduerſa. Et acyrologia eſt dictio minus conuenienter elata: vel nō pꝛopꝛijs dictionibus obſcurata ſententia vt accede ad ignem hunc iam caleſces plus ſatis. Ibi enim nullus ſignificatur ignis ſed meretrix.

A ante D

Ad pꝛepoſitio eſt que tam in compoſitiōe q̄ in appoſiti inuenitur. Et plerunq; pꝛoximitatem ſignificat. Curtius erat ad ripam fluminis ingens arboꝛ. Li. Decem fiſcos ad Senatorem quēdā relictos. Col. lib. j. Quicquid appoſueris fiſſum erit rimoſumq; ideſt iuxta poſueris. Habet quoq; vim ſimilitudinis: vt ad vnguem ad equo. Habet vim intendēdi vt admodum. i. valde. A dedo in totum edo. Denotat motū ad hominem. Teren. in phoꝛ. S; q̄d ceſſas hominem adire Interdum motū ad rem. Uirg. Nec dū illis labꝛa admoui. Interdū ad locū. Salu. in iug. Pleraq; loca hoſtiliter cum equitatu accedit. Ubi ſciendū ꝙ licet ad pꝛoximitatē ſignificet: ſepenumero tñ etiam locum appꝛendit ſicut hic. Et Cice. Tyroni. Ego ad vꝛbē acceſſi. Impoꝛtat qñq; cōtrarietatem: vt ad illuʒ mihi pugna eſt. i. contra illū. Cice. Ne ad ea meditere imperatū te offendā. Quādoq; comparationē. vt Ceſar nihil ad equitatū tuum. i. in cōparatione. Quandoqʒ additionē: vt ad hec mala. Quādoqʒ cauſam: vt ad q̄d hoc feciſti: capit̄ pꝛo circiter: vt ad duo millia hoīum occiſa ſūt. Pꝛo ſup. Terē. in and. Tū ſi quis magiſtrum cepit ad eam rem impꝛobū ipſum aīum egrotū ad deterioꝛ eſt partē: plerunqʒ applicat. Do. Ad eam rem: ſuper eam rē: hoc eſt ſup amoꝛē. Uſurpat̄ pꝛo ante. Uirg. cūctantē ad limina templi Itē pꝛo poſt: vt ad hec. i. poſt hec. Significat ⁊ tempoꝛalitatem. Et hoc duobus modis. Uno cū tempoꝛis ↄditionē vel neceſſitatē: vel oppoꝛtunitatē impoꝛtat. Quinti. Fingere nimirum ad tempus videboꝛ: ⁊ rē nimiū manifeſtam impꝛudenter cōpꝛobare. Altero cū ſignificat tēpoꝛis ſpatiuʒ: vt denotet vſqʒ ad: ⁊ includat tēpus cui adiungit̄: vt ſilebo ad annum: latebo ad tempus. Uar. Qui cū ad tēpus latitaſſet: tādem ſub ſponda tacens inuentus eſt. Cice. pꝛo Cec. Cū amicis ad diē venit in caſtellū: qd̄ ſignificat die p̄ſtituto. Aliqñ tñ ponimus ad ⁊ vſqʒ. Salu. in iug. Illiqʒ ⁊ vſqʒ ad noſtrā memoꝛiā Romani ſic laboꝛauere. Cōpꝛehendit ⁊ numeruʒ cui iungit̄. Liui. lib. iij. Conſul romanus in algido conſecutus ad vnum oēs occidit. Lau. in epi. Quāti enim pꝛeter minimo ad quadraginta foꝛtaſſe eam poſſe emi minimo minas. Inuenit̄ qñqʒ abſolute poſitum: vt apud Ter. in adel. Ubi ad diane veneris ſubintelligit̄ templuʒ ſ; attice. Hoꝛa. in ſermonibus. Uentū erat ad veſte: ceterū notanduʒ ꝙ ad in cōpoſitione cū iungit̄ dictiōibus incipiētibus a. c. f. g. l. n. p. r. s. t. mutat̄. d. in lr̄as ſequentes: vt accurro: affero: aggrego: alligo: annumero: appono: arrogo: aſſiſto: attribuo. Excipiunt̄ agnoſco in quo. d. abijcit̄ euphonie cā̄. Aperio ſil̄r adſum vbi. d. remanet: ſicut ſuo dicet̄ loco. S; ſi componat̄ cum. a. b. d. e. h. i. o. u. ſemper. d. ītegra manet: vt adamo: adbibeo: adbꝛeuio: adduco: adeo: adhibeo: adimpleo: adoleo: aduoco. Si v̄o cum. q. d. mutatur in. c. vt acquiro.

Adam hebꝛaica lingua: ſicut lib. j. Ioſephus ſcribit idē eſt qd̄ rubeus: quoniā conſperſa rubea terra factus eſt. Talis enī eſt virgo tellus ⁊ vera.

Adaperio is. pe. coꝛ. a quo adapertile quere in dictiōe aperio.

Adamaſtoꝛ nomē gigātis ſtaturoſi: ⁊ mēbꝛatura īmani ↄſpiciendi apud Claud. Damaſtoꝛ d̄r ī gigātomachia. Seuuſqʒ Damaſtoꝛ ad depellēdos iaculū dū q̄reret hoſtes. De h̄ Sidonius Poꝛphirion pāgea rapit rhodopēqʒ adamaſtoꝛ.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Adamas pe.coꝛ. Lapis quē indomitum poſſumus appellare. Componitᷣ eniꝫ ex a priuatiua particula ⁊ δαμαζω dama zo domo eo ꝙ nulli cedat materię nec ferro quidē. Nam et ſi ponatᷣ ſup incudē ⁊ graui ictu feriatur: añ icus ⁊ maleus vulnus accipiunt ꝙ̄ꝫ adamas conteratᷣ. Cunqꝫ ignis oīa do met: ⁊ oīa metalla cōſumat reddit adamantē purioreꝫ: ſolo hyrcoꝝ calido ſanguine diſſoluitᷣ. Sunt aūt adamantū ge nera q̄ttuoꝛ. ſ. indicus: arabicus: macedonicus: ⁊ cyprius. Qui in india naſcitᷣ: ęque magnus eſt ac nucleus auellanę: cui ſiſis eſt arabicus: ſꝫ aliquanto minoꝛ. Qui in Macedo nia in philoſophico auro inuentus eſt olim cucumeris ſe mini par eſt magnitudine. Cyprius colorē aereum repſen tat: ⁊ ī medicamine plurimū valet. Eſt etiā adamas cogno mine. Siderites ꝙ ferrei ſit ſplendoꝛis. Ceteris adamantuꝫ generibus pōderoſioꝛ ſed diſſimili natura: vtpote q̄ ⁊ fran gatur ictibus ⁊ adamante alio perforetᷣ eo qui cyprius eſt. Volunt quidā in adamāte indico qui oīum precioſiſſimus eſt tantam ineſſe vim vt iuxta magnetem poſitus ferruꝫ ab eo abſtrahi non patiatur: aut abſtractum ad ſe rapiat. Ve nena preterea lymphatones metuſqꝫ vanos abigit ex ho minū mentibus. Eſt ⁊ adamas nomen fluuij indici in quo lapis adamas reperitur.

Adamantinus.a.um.pe.coꝛ. quod eſt ex adamante. Proper. colchis flagrantes adamantina ſubiugaturos.

Adamanteus.a.um.pe.pro. idem qꝺ adamantinus. Ouid.li. vij.me. Ecce adamanteis vulcanum naribus efflant.

Adamo as.pe.coꝛ. amatoꝛie amo. Ambro. de diua Agne. Dū a ſcholis reuertitᷣ a prefecti filio adamatᷣ. Interdū adama re eſt honeſte ac valde amare: ⁊ de q̄cunqꝫ re dᷣ. Cic.lib.iij de oꝛa. Deinde ab Antiſthene qui patientiā ⁊ duritiā in ſo cratico ſermone adamarat. Hier. Igitᷣ adamato q̄ſi ibideꝫ ſibi offereretᷣ habitaculo. Aug.li.j.cō. Adamaueraꝫ latinas lr̄as nō q̄s primi magiſtri: ſꝫ q̄s docēt q̄ grāmatici vocantᷣ. Inuenitᷣ ⁊ adhamo as.cū.h. de quo in dictiōe hamus.

Adagium dictū ⁊ prouerbiū quod facetis hoībus adſcribitur quaſi circum agium ꝙ per oꝛa hoīum circūferatᷣ. Gel. Hinc natum eſt frequens apud gre. adagium. Non cuiuſuis ho minum contingit adire coꝛinthum. Idem. Vetus adagium eſt nihil cum fidibus graculo.

Adagia ę. mō vetula recētis partus dᷣ modo ad agendū apta

Adaquo as.pe.coꝛ. ex ad ⁊ aquo ſignificat aqua reficio. Sue tonius in Sal. Ita decreuit vt ad locū vbi adaquari ſolebat iumentū duceretᷣ capite inuoluto. Hiero. in lib.ge. Amouea mus lapidē vt adaquemus gregē: Aquo as. vō ab aq̄ fit: qꝺ ⁊ aquoꝛ aquaris dᷣ ⁊ magis in vſu: ſignificatqꝫ aquā hau rio ſiue ſumo. Liui.lib.xxvij. Receptui ꝓpe cecinit: ac miſit ad flumē vñ aquabantᷣ. Et lib.xxv. Ex codeꝫ riuo vtriqꝫ cū preſidio leuis armaturę ſunt aquati. Aliqñ aquari eſt aqua reficere. Salu. in iug. Aquatum eſt quos egreſſus.

Addico is.pe.pro. idē dico ⁊ dicēdo approbo: adiudico: deſti no: deputo. Virg.lib.iij. Huic me q̄cunqꝫ fuiſſet addixi. Vñ addictū deuotū obnoxiū deſtinatū. Cice.lib.j.offi. Et is qui moꝛti addictus eſſet. Aliqñ addicere eſt in auctione vēdere ⁊ qꝺ in hmōi venditiōe dᷣ liberare. Nā liberationis voca bulū: vt Pau. inq̄t eandē vim hꝫ q̄ꝫ ſolutionis: hoc auteꝫ fit cū multi ſunt emere volentes: ⁊ alius alio maius ꝑtiū offert Ply. Tabulas inde oēs ex publico ꝓpter ęs alienū ciuita tis addictas: ſcauri ędilitas romā trāſtulit. Addictas hoc ē publice vēditas. Hinc titulus ē de in diē addictiōe. Quinti. Oēs facultates in pretia collegi rus ſeruulos ⁊ oīa vtilioꝛa preparanti feſtinatione parentis addixi. Paul. Si emptoꝛ aliū non idoneū ſubiecit: eiqꝫ fundus addictus eſt: non vi deo queādmodū prioꝛ ſit emptus cū alia cōditio ⁊ vera ſub ſecuta eſt: ſꝫ ſi neuter ſubiecit emptorē: maioꝛi aūt precio ad dictū eſt prediū ei q̄ ſoluēdo nō eſt abitū: eſt a prioꝛe empto re: qꝛ ea melioꝛ cōditio dᷣ quā venditoꝛ approbauit: cui li cuit non addicere. Sue. in ceſ. Ampliſſima ꝑdia ex auctioni bus haſtę minimo: ſeu vt quidā legunt nūmo addixit: ⁊ ad dicere ꝑtoꝛ dicebatᷣ qñ debitoꝛem tradebat creditoꝛi: vt in eum ⁊ vitę ⁊ necis haberet poteſtatē cum ſoluendo nō eēt. Eſt enim vnū ex tribus verbis pretoꝛijs quę ſunt hęc. Do: dico: addico. In diſciplina vō augurali aues dicuntur addi cere quando ratum faciunt auſpicium. Li. Fabio auſpican ti aues ſemel atqꝫ iterum non addixere.

Addiſco is. per geminum dd. ſignificat bene diſco ſiue ad ea quę didiceram addo.

Addo is. adiungo: ⁊ dicimus hoc meis malis vel ad mea ma la additᷣ. Ci. Apio pul. Illud velim ſi habeas qꝺ intelliges hac renouataadditūꝫ potius aliquid ad meum erga te ſtu dium cui nihil videbatur addi poſſe q̄ꝫ q̄cq̄ꝫ eſſe detractuꝫ.

Additus ta.tum.pe.coꝛ. adiunctus: ⁊ quādoqꝫ inimicus dici tur: vt apud Vir. Nec teucris addita iuno vſq̄ꝫ aberit.

Addo as. iuxta do. Plau. in tru. Tuo arbitratu quod iubebis addabitur.

Addoceo etiam doceo. Hoꝛa. Sollicitis animus onus eximit addocet artes.

Adduco pe.ꝓd. ad aliquē ſeu ad aliq̄d duco: vt eſt illud addu cunt illi mulierem in adulterio deprēſam. Ter. adducimus tuā. bacchidē. Interdū inuitū duco. Idem ſi illū poteſt qui alicuius rei: eſt ēt eum ad nequitiaꝫ adducere. Dicimus ēt. Adducā te in meaꝫ ſn̄iaꝫ. Interdū adducere eſt cōtrahere. Vir.li.iij. Geoꝛ. Vbi igne a venis oībus acta ſitis miſeros adduxerit artus. Hinc adductā frontē irati hr̄e dr̄: hoc eſt contractaꝫ ⁊ conſtructam. Interdū intoꝛquere rotare. Idē Li.ix. Spēter adductas circum caput egit habenas. Inter dum cogere. Ci. Nullo imbri: nullo frigoꝛe adduci: vt capi te opto ſit. Aliquādo ꝓduco extendo. Vir. Ocyus adducto toꝛquens haſtile lacerto.

Adedo pe.coꝛ. in totuꝫ edo cōſumo: vñ adeſum cōſumptum. Nā ibi adauget. Vir. Nā ſępe fauos ignot⁹ adedit ſtellio.

Adelphoi delphon: priſca lingua grecoꝝ vnū ſignificat: vnde Apollo delphion dr̄ quaſi vnus ⁊ ſolus. Sic ⁊ fratres adel phoi: qꝛ iam non ſoli. Vnde Ter. Comędiaꝫ inſcripſit adel phi: qꝛ in ea tractat de duobus fratribus: ſed qūo: qꝛ nō ſo lus filius eſt Iouis: neqꝫ a grecis ita dici vſqꝫ memini: ſed bene delphi ⁊ delphicus apollo a delphine dicitur pegran dis teſtis eſt Homerus his verſibus.

ευχεσθαί δληπεί τα παριζαμενοι πειρί βωμόμ
ως μερεγωτο πρωτόρεμ ηερόειδεί ποντω
είδλομένος δλε λφι νι. θοηςέπι νηος ορουσα
ώς εμοι ευχέσται δλε λφι νιω αυταρ ό βωμός
άυτος δλε λφείος καί επόψί ος εσσεται αίεί

Adeo ſcōa ſyllaba breui aduerbiūꝫ eſt: ⁊ ſignificat vſqꝫ eo: vlᷣ in tm̄ non ſꝫm rōneꝫ: qꝛ ad actō accōmodatᷣ: cōponitur eniꝫ ex ad ⁊ eo is: vel ex ad ⁊ eo relatiuo ſiue aduerbio. Quint. Nunq̄ꝫ adeo pro nobis ſollicita lex eſt: vt qꝺ preſtet extoꝛ queat. Qñqꝫ ponitur pro valde ſiue multuꝫ. Ter. Iuuenē adeo nobileꝫ. Vir.li.iiij. Nec me adeo fallit. Quandoqꝫ pro vſqꝫ ēt: ſiue ēt vſqꝫ. Inſup Cice. in Catil. Eoꝝ autē caſtroꝝ imꝑatoꝛē: ducēqꝫ hoſtiū intra menia atqꝫ adeo in ſenatu vi detis inteſtinā aliquā quotidie perniciem reipu. molienteꝫ. Virgi.lib.ij. Geoꝛ. Adeo a teneris aſſueſcere multum eſt. i. vſqꝫ. Quādoqꝫ pro certe: ſine dubio. Idem in eodem lib.j. Multū adeo raſtris glebas q̄ frāgit inertes vimineaſqꝫ tra hit crates. Quādoqꝫ pro modo. Ter. in An. Tu te iam adeo eius audies verba.

Adeo is. adiui vel adij aditū pe.coꝛ. ſignificat accedo: vt adeo pretoꝛeꝫ. Huius paſſiuūꝫ ꝓtulit. Col.lib.j. Sed granaria ſca lis adeantᷣ: ⁊ modicis feneſtellis aquilonib⁹ inſpirētur. Ali quādo adire eſt interpellare. Ter. in And. Aliquot me adie runt ex te auditum eſſe. Lucil.lib.xxvij. Cū paceꝫ peto cum placo cū adeo: ⁊ cū appello meā. Aliqñ aggredi adoꝛiri. Ci. lib.j.offi. Vix inuenitᷣ q̄ laboꝛibus ſuſceptis: ꝑiculiſqꝫ adi tis nō q̄ſi mercedē reꝝ geſtaꝝ deſideret gloꝛiaꝫ. Et adire eſt q̄ſi ad preliūꝫ ire. Teren. in phoꝛ. Nūc prioꝛ adito tu ego in inſidijs ero hic ſuccēturiatus ſi q̄d deficies. Virg. Nec quiſ q̄ꝫ ex agmine tanto audet adire virum.

Aditus us. ſignificat ingreſſum ꝑ quē ingredimur ⁊ admitti mur. Virg.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mur. Uir. Aditūq; per auia querit. Unde qn̄q; pro limine:
ſeu ianua ponitur. Huius diminutiuum eſt adicticulus.

Aditio onis: eſt acceſſio.

Adytum cum. y. pſilon ꝓd. lꝫ poete eam corripiant: locus eſt
ſecretior templi ad quē nulli eſt aditus niſi ſacerdoti ab α ſi
ne δυω ingredior quaſi inacceſſibile. Sic aūt ꝓpe tēplorꝫ
penetralia dicuntur adyta: vt ianua valuę. Uir. his adytis
hectriſtia dicta reportat. Huius diminutiuū eſt adyticulū.

Adito as. pe. cor frequentatiuum ab adeo is. Diomed.

Adeo. is. hoc iteramus adito as. dictitantes.

Adeps adipis generale eſt ad oēm pinguedinē ſiue carnis: ſi-
ue alterius rei. Ideo adipatū pingue ꝛ ſucculentū: tā de ſer
mone q̄ꝫ de aliis reb⁹ dr̄. Iuue. Feruent adipata veneno.
Li. Aſciuere ſuis artibus opimū qddā: ꝛ tanq̄ꝫ adipate di
ctiōis genus. Et i ps. Libauit eos ex adipe frumēti. Reſtrin
git tn̄ qn̄q; ꝛ ſignificat illud pingue ad ſilitudinē reticuli in
teſtina ꝯtinēs. Cel. li. iiii. Cōtegit vo oīa hec omētuꝫ exterio
re pte leue ꝛ ſtrictū ex ſupiori molli⁹ cui adeps ps quoq; i-
naſcit. Et eſt gn̄is tā maſ. q̄ꝫ fę. Pli. li. iii. Protin⁹ vl ptiſanę
vl alicę vl oricę cremor dādus ē: cū quo recēs adeps cocta
ſit. Idē folia cū vrſino adipe trita īponūt podagricis. Quā-
doq; ēt adipū vocabulo diuitię cōtinent. Un̄ adipoſus ꝓ
locuplete ꝛ opulēto ponit: ſicut ꝛ vulgus eū ita nominat.

Adipale pe. pro. adiectiuum ab adipe: pro pingui. Unde Fe-
ſtus adipales cęnas ſacerdotū vocat. Ambro. Tanq̄ꝫ adipa
le precationis genus.

Adipoſus. pe. pro. locuplete ꝛ opulēto accipit quoniam ꝛ in
ſacris litteris adipum vocabulo diuitię continentur.

Adeptus. a. um. aſſecutus acquiſitus inuentus.

Ader locus iuxta Bethleē vbi vel angelorū grex in ortu dn̄i
cecinit: vel Jacob pecora ſua pauit: loco nomen īponēs: vl
ꝙ veri⁹ ē quodā vaticinio futurꝫ iā tū myſteriū mōſtrabat

Adhabito as. pe. cor. iuxta habito vel iuxta me pono. Plau.
in cap. Aedepol nāq; ſi adhabites propi⁹: os denaſabit tibi

Adipatus a. um. dicitur quod addito pingui facetū eſt ſucco-
ſum ꝛ pinguę: vnde adipate dapes dicuntur.

Adhalo as. pe. ꝓ. afflo: aſpiro. Ply. Nūc quidem ſi ſerpentis
iuxta fuerit ſi pateſcentes primo adhalauerit capaci vene-
norum cognitione ad virus accipiendum.

Adhęreo fortius fixus maneo. arctiſſime inſideo: adhęrēs ſto
approximo hinc adhereſco adherens ſio vel idem eſt qd
adhęreo. Ci. li. i. offi. Oioq; iuſtitię honeſtatiq; adhęreſcet.

Adhibeo es. pe. cor. appono. Cice. Fabio. Adhibui diligētiā
quotiēſcūq; ſenatus fuit: vt adeſſeꝫ. Plurimūq; in eo nego
cii habui. Et adhibere ē ꝓpe hēre. Ter. in phor. Nūq̄ꝫ amit
tam ego a me quin mihi teſtes adhibeam cum dem.

Ad hoc ſignificat preterea. Salu. Cognoueraꝫ paruis copiis
bella geſta cū opulētis regib⁹ ad hꝰ ſepe fortunę violētiā to
leraſſe facūdia grecos ſciētia belli gallos an̄ Romāos fuiſſe

Adhoram ſignificat ad tempus conſtitutum.

Adhuc aduerbium cōpoſitum ex ad quę ſignificat vſq; ꝛ huc
vnde adhuc vſq; huc. ſiue vſq; modo Ci. li. iiii. adherem in
his quatuor generibus exornationum quę adhuc ꝓpoſitę
ſunt non inopia verborum fit: vt ad idē verbū reuertatur
ſępius. Ideꝫ adhuc quę dicta ſunt arbitror mihi conſtare
cum cęteris artis ſcriptoribus. Accipitur quandoq; pro
etiam. Quintil. Eſt adhuc alia in reſpondendo figura.

Adiaceo es. pe. cor. iuxta iaceo adhęreo. Col. in prefa. An putē
fortunatius catamito repulſum ianitore ſępe nocte ſera fo
ribus ingratis adiacere.

Adiaphora pe. cor. latine dicunt ꝓmiſcua ſiue i differētia qb⁹
ꝛ bene poſſum⁹ vti ꝛ male q̄lia ſūt bona corpis ac fortunę.

Adiatrepſiā cum accentu in pe. grę. dicunt inuerecundiam.
ἀπὸ τῆς α ςηρητικῆς καὶ διὰ και τρεπω μελ-
λωμ τρεψωτο πολεω.

Adiicio is. pe. cor. ex ad ꝛ iaceo cū cęteris a iaceo cōpoſitis ꝑ
duplex ii niſi in poemate: vbi qn̄q; primā ſyllabā contingit
breuiari. Statius. Fōtib⁹ intētas abicit mōſtrātq; cruorē
Idem. Pectoraq; inuiſis obicit fumātia muris. Uir. Tity-
re paſcentes a flumine reice capellas. Tūc enim altera abii
cienda eſt: ne ſyllaba breuis poſitiōe. i. duplicis conſonātis
cōtra rōem metri ꝓducat. In p̄terito vo ꝑ ſolam i ſcribē-
da ſūt: vbi a in e mutat: vt adieci abieci. Cōtigit nihilomi-
nus plerūq;: vt q̄dam producantur q̄a iaceo. Uir. li. iiii. Tu
lachrymis euicta meis tu p̄ma. Furētē his germana malis
oneras atq; obicis hoſti. Ser. Obicis: ob naturalit breuis:
ſicut re ꝛ ad: ſed ꝓducant plerūq; hac rōne obiicio abiicio
reiicio: q̄ hn̄t i vocalē ſequētē quę ꝑ declinationē pōt i cō
ſonātis formā tranſire: vt obiecit reiecit. Ergo ēt anteq̄ꝫ. i.
fungat officio cōſonātis: ꝛ p̄cedēteꝫ longā facit. Idē li. x. ſu
ꝑ vbo reiecit: Re naturalr breuis ē: ꝛ eā ꝓ lōga poſuit: ſicut
alibi. Reiece ne maculis īfuſcet vellera pullis. Qd lꝫ poſſit
excuſari: q̄ cū facit reieci. i. īter duas vocales poſita ꝓdu-
cit ſupiorē: vt dicam⁹ lōgā eē ſpe: q̄ ꝑ declinationē lōga fu
tura eſt. Tn̄ q̄ in hoc argumētū magis eſt q̄ꝫ rō. dicamus
ectaſim factam q̄ poetis plerūq; ꝯcedit. Sigt autē adiicere
adiūgere accreſcere: vt adiecit claſſi remiges. Et adiicere
q̄ſi applicare ꝛ iuxta ponere: vt ad vginē animū adiecit. Ad
iicere oculum: eſt inſpicere cōſiderare.

Adiectiuū ab adiicio fit q̄ſi adiunctiuū: q̄ ſubſtātiuis adiun-
gat. Poſtulat āt īfinitū ſiue actiuū: ſiue paſſiuū. At ſubſtāti
ua magis gerūdiū: vt tu es dignus hr̄e opes: ꝛ es dignus
honorari. Tēpus eſt eundi: locus e ſt expoſtulandi.

Adigo is pe. cor. ex ad ꝛ ago ſignificat cōcito: cōpello. Lac. li.
iiii. Cōquerentes ꝓphanos hoīes ſacrisītereſſe adegerūt
p̄ncipes ſuos in furorē: vt expugnarēt dei tēplū. Itē adigo
aſtringo. Liu. li. i. Iureiurādo adegit neminē Romę regna
re paſſuros. Itē apello adduco: ſiue ad aliquē locū ago Te.
i. eu. Nā aut iā reuertere: aut mox noctu te adigent horſuꝫ
inſomnia. Cice. de diui. ſic Appello vſus eſt: quēadmoduꝫ
Ter. Adigo. Inquit eni. Uiſum eſt in ſomniis paſtorem ad
me appellere duos cōſanguineos arietes. Itē affigo ſeu in
tus pono. Col. Cuneū adige intra lignum cū findere velis.

Adimo is. pe. cor. q̄ſi diminuo ꝛ aufero. Inde adempt⁹ abla
tus. Adimere vo ius vborꝫ in comitiis: eſt ius ſuffragandi
tollere: ꝛ tāq̄ꝫ ſexagenarios de pōte deiicere. Nam ꝑ pontē
ſuffragia ferebant: ab emo ꝛ ad ita per ꝛ amo perimo qn̄
quis malum aliquod ſibi ex culpa ſua adinuenerit.

Adineo is. pe. cor. adiniui adinitum. ſignificat intus vel iuxta
mitto: Col. li. ꝫ. Cum ferula fuerit enata eaꝫ findito ꝛ in me-
dullam eius nucem gręcam: vel a vellanā abſcōdito. ꝛ ita
adinito. Hoc ante calēdas martias facito.

Adipiſcor eris: ex ad ꝛ apiſcor qd nō eſt in vſu a quo aptus ꝑti
cipiū videt fuiſſe vn̄ adept⁹ feſtus apt⁹ cū ꝓp̄a ſignificatio-
ne ītelligit. poni tn̄ ſolet pro adepto: ſicut apiſci: ꝓ adipiſci.
Noni⁹ de p̄ſcis dictiōib⁹: Apiſci adipiſci Lucil. li. xxvi. Ut
ego effugiā qd ego te īprimis cupere apiſci ītelligo. Dicit
ēt apiſcor aris. apiſcat⁹. Lucil. Magnā īde apiſcat⁹ īfamiā.
Inde ēt īdipiſcor: qd ſignificat aſſequor Plau. Tamen in
aul. Indipiſces dixit. Adipiſcor igit: qm̄ pleni⁹ ſonat q̄ꝫ api
ſcor in vſū venit: ꝛ ſignificat qn̄q; conſequor ſiue obtineo.
Cic. lib. iiii. ad herē. Hec oīa adipiſcemur ſi rōnes p̄ceptio-
nis diligētia ꝯſequemur ꝛ exercitatione. Plau. in tri. paſſi
ue dixit. Nō etate veruꝫ adiſpiſcit ſapientia. Aliqn̄ ſignifi
cat conuenio peruenio qn̄. ſ. cū perſona iungit. Idē in epi.
Dii īmortales īfelicitent te: vt tu es grādibus gradib⁹. Nā
vt ad portū te cōſpexi curriculo accepi ſequi vix adipiſcen
di poteſtas modo fui. Cic. Nā medio itinere eū adept⁹ am
plexus ſum hoc eſt cum medio itinere ad eū perueniſſem.

Adiungo is. alligo: addo: apto: accōmodo. Ter. in An. vt ani-
mum ad aliquod ſtudium adiungant.

Adiūgo as. pe. cor. ſigt ꝯiūgo ad aliq̄d iūgo. Plau. Mater eſt
terra ea parit corpus: mater anima adiūgat voluntatem.

Adiudico as. Uide in dictione abiudico.

Adiuro as. pe. ꝓ. valde iuro. Nā ad actiua eſt. Ser. Tunc nos
adiuram⁹ cū aliq̄d feciſſe negam⁹. Ter. in Ecy. Sancte adiu
rat nō poſſe apud pāphilū ſe abſente ꝑdurare. Iteꝫ adiura-
re eſt incātatiōib⁹ demones eiicere Greci exorzizare dicunt

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

vernacula nos lingua dicimus ſconzurare. Lactan. lib. iiij. Quanto terrori ſit demonib⁹ hoc ſignũ: ſciet qui viderit quatenus adiurati p chriſtũ de corporibus q̃ obſiderĩt fugiant.

Adiuuo as. pe. cor. opẽ fero: hinc adiutor pe. p. nomẽ v̄bale q̃z nis iutor a iuuo raro legat̃ ⁊ ponit̃ p auxiliatore ꝑticipe ſocio. Et q̃dẽ adiutores: vt ſcribit Do. dñr ĩ re bona: ĩpulſores in mala. Ter. in Adel. Poſtremo hodie in pſaltria iſtac emẽda adiutor fuit. Adiutoriũ dr̃ illõ qõ ab adiutore p̄ſtat̃. Ad iumentum ſimiliter ſumitur pro auxilio.

Adiuto as. pe. p. frequentatiuum ab Adiuuo: vt eſt illud O ti te ſi quid ego adiuto.

Ad liquidũ due partes ſunt: ſignificatq́ꝫ clare apteq́ꝫ. Hie. in ꝓlog. Eſaie. Jta vniuerſa xp̄i eccleſieq́ꝫ myſteria ad liquidũ ꝓſecutus eſt: vt nõ eum putes de futuro vaticinari: ſed de p̄teritis hiſtoriam texere.

Ad limina dicebant̃ ſerui q̃ ad atrium ⁊ aditũ excubabãt: ſicut ad pedes a memoria: a libellis: q̃ ⁊ limĩarche dñr. Apu. li. ij. de aſi. Nam vt pueri ipſius ad limina credo vt arbitrio nocturni gãnitus ablegerent̃ humi q̃z ꝓcul diſtractuꝫ fuerat grabatulũ. Syr. Sepe ẽt famuli turbato ad limina ſomno Expauere trucẽ peruaſta ſilentia vocem.

Ad manum due partes in ꝓmptu: in proximo: ⁊ parabile. Sene. Ad manũ eſt qõ ſat eſt. Ply. in epiſ'ls. Statim oĩa ac pene pariter ad manum ſenſus reconditi.

Admetus pe. pro. nomẽ Theſſalie regis: cuius armenta pauit appollo diuina ꝑtãte ſpoliatus: tamen Callimachus contra hãc ĩueteratã lectionẽ ita ſcribit in hymno appollinis. φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κεῖνου ἐξότ' ἐπ' ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος ἀδμήτοιο.

Admetes pe. pro. Oceani ⁊ Tethios filia.

Adimantus nomen viri athenienſis.

Adminiculũ auxiliũ ſuſtẽtaculũ: vt vitis adminiculo religata.

Adminiculor aris. deponẽs: ⁊ adminiculo as. actiuum auxilior adminiſtro ſuſtento. Cato de lib. edu. Quoad potui adminiculaui tuam voluntatem in ſcribendo.

Adminiſtro as. iuxta miniſtro ſeruio ⁊ guberno: vide in dictione miniſtro.

Admiror pe. pro. vide in dictione miror: Admiratio: vt inquit Augu. non de cognitis ſed de incognitis rebus naſci ſolet. Jnde admirari pro neſcire. Unde eſt illud propter admirari ceperunt philoſophari.

Admitto is. Recipio aſſumo. Juue. Jam fas eſt admitte viros dormitat adulter. Jnterdum admittere eſt intromittere. Mar. ante fores ſtantem dubitas admittere famam. Jnterdum iuxta ponere adiungere. Juſti. li. j. Jbiq́ꝫ equum eque admittit rat⁹ ex voluptate veneris futuꝝ qõ euenit. Jnterduꝫ acceptare ſuſtinere. Sal. Nonne emori p v̄tutẽ preſtat q̃ꝫ hanc vitã miſerã atq́ꝫ honeſtã vbi aliene ſuperbie ludibrio fueritis p dedecus admittere. Jnterdum peccare. Ter. in Eu. Si aliam admiſero vnq̃ꝫ occidito.

Admiſſionales dñr hi quoꝝ officium eſt admittere aulicos intra cubiculum ad principem ſalutandum. Lampridius in Alexandro. Salutaret̃ non quaſi vnus de ſenatoribus patente velo admiſſionalibus remotis.

Admiſſarius equus dicit̃ q̃ ad ſobolẽ procreãdã eq̃ adiũgit̃.

Admodum pe. cor. aduerbiũ ſignificat valde: vt Jbi. n. ad intẽſiua eſt: vt vir admodũ fortis. Ply. li. xx. Huius cucurbite cõmanducate ſuccus ſtõacho admodũ ꝓdeſt. Quandoq́ꝫ ſignificat aliquãtũ ſiue ſatis q̃ſi ſm rõnem. Liui. Jam mitigati admodũ animi raptis erãt. Cũ aũt due ꝑtes ſunt: ponitur pro quaſi. tanq̃ꝫ: vt ſcribis admodum docti viri.

Admoneo es. pe. cor. idem pene qõ moneo ſiue cõmonefacio. Ci. pro Cel. Jllud tñ te admonitum eẽ volo primum qualis es: talem te eſſe exiſtimes. Et dicimus. Admoneo te illam rem ⁊ illius rei: pro eo qõ eſt admonitionem tibi preſto. A grecis traductum: qui cuꝫ abltõ careãt gtõ vtuntur. Sal. in iug. Sed quoniã tanti viri tempus admonuit. Uir. lib. x. poſuit pro percutere. Leucagus vt pronus pendens ĩ verbera telo. admonuit biiugos.

Admoueo es. pe. cor. iuxta moueo appono. Uirgi. nec dũ illis labra admoui. Amoueo v̄o a loco moueo. Teren. in adel. Age tunc hinc amouebo illum.

Adoleo. es. pe. cor. adoleui ⁊ adolui adultum. Unde adultus. Adoleſco. is. adoleſcẽs adoleſcẽtia ⁊ dimi. adoleſcentulus. Eſt autem adolere ſiue adoleſcere creſcere. Hiero. ad Euſto. Nolo ſinas cogitatiões creſcere: nihil in te babylonicũ nihil ꝯfuſionis adoleſcat dum paruus eſt hoſtis ĩterfice vt elidat̃ in ſemine. Aliq̃n adolere ẽ ꝓpitiari ⁊ ſupplicationibus numen auctius. facere ſacrificare: ⁊ q̃ſi odorẽ diis p̄bere. Uir. Uerbenaſq́ꝫ adole pingues: ⁊ maſcula thura. Qm̃ v̄o ſacrificium igni fieri cõſueuit adolere pro vrere ſiue ligna imponere capit̃. Uar. Cũ inteſtina adoleuiſſent partiꝫ diis obtulerũt ꝑtim ipſi conſumpſere.

Adoleſcentia ab adoleſchia que nugatio eſt: ſicut ⁊ ab adoleſco: ꝙ q̃dam loquẽdi luxuries atq́ꝫ ĩpetus ea in etate adoleſcat: vel ꝙ cum ſanguine ſimul perturbationes animi effrenatius adoleſcant.

Adoleſcẽtior. aris: ſignificat luxuriare. Uar. Jd q̃deꝫ vt faciat cenſeo: quoniam tu quoq́ꝫ adoleſcentiaris.

Adoleſcenturio adoleſcentium more facio ſiue in adoleſcentiam redeo. Laberius. Jncipit adoleſcẽturire: ⁊ neſcio quid nugarum facere.

Adonai nomen dei apud hebreos: quod generaliter interpretatur dñs ꝙ dominetur creature cuncte.

Adonis. pe. ꝓ. idis nomẽ ꝓprium Myrrhe filii: quem Uenus amauit. Et cũ ab apro eẽt ĩterfectus vehementer ĩgemuit: ⁊ cruorẽ pueri mutauit in florẽ: quẽ ⁊ adoniuꝫ nominauit. Uñ apud Ezechielẽ ꝓpham legit̃. Ecce ibi mulieres ſedebant plãgentes adonidẽ. Macrobius v̄o accipit adonidem pro ſole: eſt ẽt piſcis: vnde Oppianus in libris de piſcibus ita ſcribit. τὸν μερόπων ἕτεροι μὲν ἐπικλείουσιν ἄδωνιν Moſcopulus aũt ἄδωνις παρὰ τὸ ἀδῶ τὸ ψάλλω τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀείδω ἀφοῦ καὶ τὸ ἰ ἔχει προσγεγραμμένον. ⁊ Theocritus ἄδωνιν ἡ κυθήρη ὡς εἶδεν νεκρὸν ἤδη στυγνὰν ἔχοντα χαίταν ὠχρὰν τε τὴν παρειάν. ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς ἔρωτας. οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον δῆσάν τε κἀπέδησαν. χὠ μὲν βρόχῳ καθάψας ἔσυρεν αἰχμάλωτον· ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων ἔτυπτε τοῖσι τόξοις· ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς· φοβεῖτο γὰρ κυθήρην. τὸ δ' εἶπεν ἀφροδίτα καὶ τὰ λοιπά.

Adopto. as. Uide in dictione Opto. Hinc adoptiuus: qui ex adoptato natus eſt.

Ador indeclinabile ſm vſum: quamuis apud aliquos inueniatur declinatum. Uganius lib. ij. Jllam ſponte ſatos adoris ſtrauiſſe maniplos. Declinatur ẽt hoc adoreum: vñ ⁊ adorea. Eſt aũt ador frumẽti genus vel farris: edor quondam appellatum ab edendo: qõ epulis ⁊ ĩmolatiõibus ſacris putabat̃ pium: vel qõ adurat̃: vt fiat toſtũ. Unde in ſacrificio mola ſalſa fit. Uel dicit̃ ab adoro per apocopen.

Adorea ⁊ adoreola cum accentu in ante penul. laus bellica ꝙ victores a victis adorentur. Feſt. Adorea laus quia glorioſum putabant eſſe qui farris copia abũdabat: aut qui farre a populo donatus eſſet. Adorea liba e farre facta quibus in ſacrificiis vtebantur.

Adoro as. pe. ꝓ. ex ad ⁊ oro ſignificat veneror p̄cor ſupplico.

Adordior ris. adorſus alloquor incipio. Amb. li. j. offi. Poſtea numquã niſi cõſulto dño bellum adorſus eſt.

Adorior iris. vel eris. adortus eſt repente: ⁊ ex inſidiis aliquẽ ĩuadere. Ab eo ꝙ corpora exurgãt ſubito atq́ꝫ increſcant. Liu. li. j. Timor deinde inceſſit: ne ciuitatẽ ſine imperio vis aliqua externa adoriretur. Differũt tñ vt inquit Do. Adorior ⁊ aggredior: q2 aggredimur de lõgĩquo: adorimur ⁊ d̄ ꝓximo. Dicimus aũt adorior hunc nõ orior ad hũc. Jnterdum adoriri eſt incipere. Lac. lib. iiij. antequam preclarum hoc opus mundi adoriretur.

Adoꝛno as.pluſqꝫ apparo.
Ad plenum ſignificat perfecte. Hiero. Cum nec dum poſſint ad plenum verba foꝛmare.
Ad quo.i.quãtū. Afra. Ut ſcire poſſis ad quo te expedias loq̃
Adramis ⁊ adramin pe.coꝛ.nomen viri pꝛopꝛium.
Adraſtia regio nõ lõge a troade q̃ ē in myſia ab Adraſto rege dicta q̃ p̃mus nemeſi.i.foꝛtunę tẽpluꝫ ędificauit adraſtiãqꝫ vocauit. Ibi ēt eodē noīe ciuitas fuit q̃ dirruta lapides trāſ uecti ſūt. Et ibi ara ędificata hermocreontis opus magnitudine ⁊ pulchꝛitudīe memoꝛabile ē ēt q̃dã dea. ἡ περὶ αιρει την μνημην καινουν ανθρωποις περὶ δε ταυτης ὁ μουσαιος και αριστοτελης περὶ του ουρανου αδρασει ανδλεαμα ποδρασομαι τιαν ουσαν κατα φυσιν αισανδε αει ουσαν.
Adramelech idolū aſſyrioꝛum qꝺ ēt ſamaritani coluerunt.
Adrepo pis.pe.ꝓ.ad aliquid repo. Ply.lib.xxxv. Ad matris moꝛientis ex vulnere mãmam abꝛepens infans.
Adruo is.ex ad ⁊ ruo: ſeruat d.ī cõpoſitiõe p̃ter regulã alioꝛū ꝑ euphoniã: ⁊ ſig̃t arãdo ſubꝛuo. Col.li.ij. Diſiectã deinde ꝓtinus fimū inarari ⁊ adrui ꝯuenit.i.ſubꝛui ⁊ ſubigi.
Adſcire ſig̃t adiūgere. Col.in p̃fa. Cum ⁊ hãc adſciuimus q̃ſi agriculturę partē: cū ſeparata ſit ab agricolatione paſtoꝛali ſciã. Solet tñ ſcribi ſine.d.⁊ ꝑ duplex.ſſ. De quo in ꝯſciſco.
Adrumo as.pe.ꝓ.rumoꝛē facio: ſiue cõmurmuro.
Adſum es.affui ſig̃t pñs vel ꝓpe ſum. Et h̃ naturalr̃ ſicqꝫ cum dtõ vel abltõ mediãte ī cõſtruit̃. Ci.ī phil. Dībꝰ his pugnis Dolobella affuit. Et ī pauli pugna nõ affuit. Ci. Inter hoīeꝫ ⁊ beluã h̃ maxime ītereſt: ꝙ hęc tãtū quãtū ſenſu mouent̃ ad id ſolū qꝺ adeſt: qꝺqꝫ pñs ē ſe accõmodat.i.ꝓpe ē. Qñqꝫ adeſſe ē fauere ī iudicio: vel p̃ſidio eē. Liui.de ſcꝺo bello punico. Sꝫ pueri fęmīęqꝫ ſupꝛa aī coꝛpiſqꝫ vires adſūt: pugnãtibus tella miniſtrãt. Amb. Cur nõ affuiſti vidue oꝛphanis quoqꝫ iniuriã patiẽtibꝰ. Do. adeſſe cauſę ꝓpꝛie dicūt̃ aduocati: ⁊ amici. Qñqꝫ ſumit̃ ꝓ accedere. Uirg. Huc ades o galatea. Sꝫ hęc duo ſignificata magis ꝑ reflexū dñr. Sciendū ꝙ ī adſum ſeruat̃.d.triplici rõne.ſ.dr̃ ię cã de aſſus aſſa aſſū Euphonię cã: ꝙ pleniꝰ ſonet adſum q̃ꝫ aſſum. Poſtremo ꝙ ipſa v̊bi declinatio.d.repetit tanq̃ꝫ in ſuū naturale p̃ncipiuꝫ reuertẽs. Ueteres tñ aſſum dicebãt. Uñ aſſas dicebant nutrices ꝙ aſſint his quos nutriunt: nec ab eis vel exiguo tp̃e diuellantur. Plau. Nil philon aſſum apud te eccum.
Ad ſūmam: ⁊ in ſūma ſig̃t deniqꝫ: ſiue ad poſtremū ⁊ bꝛeuiter. Iuue. Ad ſūmã nõ maurus erat: nec ſarmata nec thꝛax. Ci. de offi. Ad ſūmã ne agã de ſingulis. Quinti. In ſūma nõ recedo: fas ē mihi īuitis ẽt parẽtibꝰ pie facē. Idē ī hūc ſenſum accipit ſemel: vt ibi. Ut ſemel omnia complectar. Sic ⁊ bꝛeuiter vſurpat: vt in geminis languentibus. Bꝛeuiter tamen crudelitatis explicanda ſęuitia eſt.
Ad ſummū refert̃ ad numerū. Cice. Pro Mil. Unus aut ad ſummū duo inuenti ſunt qui milonis cauſaꝫ non pꝛobarēt: ideſt non plures q̃ꝫ vnus: aut duo ex pluribus.
Adubanꝰ ⁊ adubanū pe.ꝓ.fluuius q̃ ⁊ Iſter ⁊ danubius dꝛ.
Adinuenio nis.pe.coꝛ.idē qꝺ venio: ſeu ad aliq̃d venio. Ceci. ędepol ſenectus ſi nihil aliud appoꝛtes tecum quū aduenis Et quandoqꝫ venire incipio quod ⁊ de inanimatis dicitur. Plau. Aduenienti moꝛbo ſuccurre.
Aduēto tas.appꝛoximo. Seli. Sꝫ poſtea cū bꝛūduſiū aduentaremus: mollitiqꝫ eēnt venti maris ꝑcunctatus eū ego ſum: quęnã ratio illa pauoꝛis ſui eſſet. Ci. Nondū erat auditū te ad italiã aduentare. Hoc eſt veniendo pꝛoximū eſſe.
Auentito tas.pe.coꝛ.frequenter aduenio.
Aduena.pe.coꝛ.qui non eſt ciuis aut inquilinus: ſꝫ externus ⁊ ꝓpꝛie qui ex vno longinquo loco in aliqꝺ opidum veniūt: aduenę dicuntur. Conuenę qui ex pluribus locis.
Aduentitius: qui non eſt loci illius queꝫ habitat: ⁊ qui caſu in aliquem locum venit non moꝛandi gratia neqꝫ conſulto.
Aduentitius moꝛbus qui foꝛte nulla culpa venit.
Aduēticia bona q̃ nõ ex recta ſucceſſiõe puta pr̃is aut aui ſꝫ ex legatis: aut aliter caſu aliquo nobis adueniunt: in q̃bus viuens habet vſufructum ⁊ liberam adminiſtrationem. Adueniticij moꝛbi qui foꝛte ⁊ nulla noſtra culpa eueniunt.
Aduerbiū q̃ſi iuxta v̊bū dꝛ: qꝛ in oꝛatiõe ꝓpe v̊bū ponit̃. Nec enī põt v̊bi vis ſignificãtiꝰ ſonare niſi iūgat̃ aduerbiū: vt puta dico nauigo. Hęc nõ plenę ſignificatiõis ſūt niſi adijciãt̃ aduerbia: vt bñ male docte felicit̃ dicit nauigat. Sic alia aduerbia iūgūt̃ ad explẽdã v̊bi ſignificationē: vt ſūt locoꝝ aduerbia: vt h̃ habito: eo ītro. Eſt ãt aduerbiū ꝑs oꝛ̃onis q̃ adiecta v̊bo ſig̃ationē eiꝰ explanat atqꝫ īplet. Fiūt autē qñqꝫ a noīe: vt a bonꝰ bñ a v̊bo: vt a ſentio ſenſim: tracto tractim: a noīe ⁊ v̊bo: vt pedetẽtim a pede ⁊ tẽto. A ꝑticipio: vt a ſtatꝰ ſtatim: a ꝓnoīe: vt hic illic: ab hic ⁊ ille. A p̃poſitiõe: vt ab ex extra: ⁊ a ſub ſubter. Ab aduerbijs etiã: vt a ꝓpe pꝛopius.
Aduerto aduertis ad aliquē locū v̊to. Ter. in eu. Illa ſeſe interea in cõmodū huc aduerterat in hãc noſtrã plateã. Aduerto oculos animūue aliquo cõuerto oculos vel animū.
Aduerſoꝛ cū dtõ ſig̃t ꝯtꝛꝰ ſum: auerſoꝛ v̊o deteſtoꝛ abominoꝛ iungit̃ cū actõ. Qꝺ fit quotiēs ab aliq̃ re quã odio habemꝰ vultū auertimꝰ: vt illꝺ repellere videamur. Oui. in Faſtis. Officioqꝫ leuē nõ auerſatus honoꝛē. Col. Nam nec rubos auerſat̃ capꝛa. Et in ſacris litteris. Gentes quas dñs auerſatur. Fit aūt ab auertoꝛ de quo infra.
Aduerſarius ab aduerſoꝛ pꝛo repugno. Nam aduerſarij dicuntur ſibi inuicem repugnantes.
Aduerſus ſa.ſum.contrarius. Uide in dictione auerſus.
Aduerſus vel aduerſum p̃poſitio ſig̃t cõtra ⁊ inimicitias: deſidia: cõtrarietatēqꝫ oñdit ſicut cõtra: vt aduerſus vel ꝯtra hoſtes bellū geritur. Aliq̃ñ pꝛo erga ponit̃: vel apud Terē. in adel. Et id gratum fuiſſe aduerſum te habeo gratiam.
Aduloꝛ.pe.ꝓ.vt q̃dã putãt ex ad ⁊ aula: q̃a id aulici obſeruant au in u ꝓductã cõuerſa. Ouid. Agmē adulãtū media ꝓcedit ab aula. Nonius. Adulatio ē ꝓpꝛie canū blandimẽtū qꝺ ad hoīes ꝯſuetudine trãſlatū ē. Et ē adulari īſeruire ⁊ captare vt fauoꝛē emereamur: vel voce vel geſtu tractū απὸ του δου λου dulu qꝺ ē ſeruus. Eſt enī adulari ſeruile nõ liberale ⁊ īgenuū. Apꝺ Ci.li.ij.tuſ. Adulat ꝓ adulat̃. Sanguinē poſitū h̃ ē lãbit ebibit. Lucre. Lõge alio pacto gãnitu vocis adulãt. Miroꝛ ãt valde cum a gręco veniat: qm̃ δουλος dꝛ ſeruus: īde duloꝛ dularis: ⁊ cū ad dꝛ adduloꝛ aris. duplo dd. quo pacto pꝛimã coꝛripuerint aliq̃ verſificatoꝛes.
Adulter ⁊ adultera componi vident̃ ex ad ⁊ alter ſeu altera: ꝙ ille ad alterã ⁊ hęc ad alterum conferat. Hinc adulterium quod pꝛopꝛie cum nupta cõmittitur.
Adultero adulteras.pe.coꝛ.⁊ adultoꝛ aris vitio vl̃ maculo qꝺ ēt ad alia trãſfert̃. Ply. Iuuat ipſa adulterare adulteria naturę ſicut teſtudines tingere argẽtū auro cõfundere: vt electra fiant. Ci. per tranſlationē in Lęlio. Simulatio vitioſa.
Adulterinus na.num.pe.pꝛo. Unde adulterina ſigni dicūtur: quę ſunt alienis annulis facta.
Adultus qui creuit. Unde Iuuenes dicuntur adulti qui in flore ętatis ⁊ incremento ſunt poſiti.
Aduiuo pe.ꝓ.quaſi adhuc viuo. Hier. ad Pãma. Ipſe ſi adiuiueret oꝛigines iraſceretur nobis fautoꝛibus.
Adumbꝛo bꝛas.exp̃mo repñto ſiue imitoꝛ vti pictoꝛes q̃ imagines planas adūbꝛãt vt ſolidę videant̃. Aliq̃ñ vmbꝛã adhibeo ſiue vmbꝛã tegendo facio. Col.lib.xij. Adumbꝛant̃ vel ſtramentis vel alijs tegumẽtis vuę ne ventis aut caloꝛibus exareſcant. Ponit̃ etiã interdū adumbꝛare pꝛo honoꝛe.
Aduncus. Uide ī dictiõe vncus: vñ adūco adūcas qꝺ ē curuo
Adunguē ſig̃t ad ꝑfectionē. Trãſlatio ſūpta a marmoꝛarijs: q̃ iuncturas marmoꝝ: tūc abſolutas exiſtimãt cū vnguis ſupductꝰ nihil offẽdit. Ul̃ cū iūcturę ita exactę ſūt: vt vnguē nõ admittãt. Perſ. Seueros excludẽt vngues: ſiue ab his qui magna diligentia ⁊ cõſideratiõe aliq̃d faciunt: ⁊ in ipſa cogitãda vngues moꝛdent. Perſi. Nec demoꝛſos ſapit vngues Hoꝛ.lib.j. Ser. Fronteius ad vnguem factus homo.
Aduno nas.pe.ꝓ.Cõgrego. Hiero. Qñ vos ad refectionē debita adunauerit hoꝛa in cibis veſtris minime ꝑfulgeat coꝛū induſtria. Hinc adunati dicunt̃ ſimul congregati.

Adunũ aduerbialr̃ ſũptũ ſigꝭ oẽs nullo excepto vt nõ eſt q̃ faciat bonũ nõ eſt vſqꝫ ad vnũ. Curtius. Oẽs ad vnũ periere

Aduoco cas. pe. coꝛ. ad me voco. Ter. ĩ phoꝛ. Ibo ad foꝛũ: atqꝫ aliquot mihi aduocabo amicos ad hãc rẽ. Huic ↄ̃riũ ẽ auoco. Et aduocare eſt in ſubſidiũ vocare ſeu aduocatum hẽre. Aug. lib. ij. ciui. dei. Ut eam honoꝛibus talibus aduocarent cultoꝛes ſui: ideſt aduocatam haberent.

Aduocati dñr q̃ alteri adſũt ĩ cã. Pla. ĩ ca. Stultꝰ ↄtriui diẽ dũ adſto aduocatꝰ cuidã cognato meo: quẽ hercule luẽ adeo ꝑdidiſſe gaudeo ne me ne q̃cq̃ꝫ ſibi hodie aduocauerit. Inter aduocatũ ⁊ p̃ronũ h̾ ĩtereẽ. Ualla exiſtimat: ꝙ aduocatꝰ nomẽ ſit gñalꝭ q̃ꝫ p̃ronꝰ: vt nõ tm̃ ſignificet eũ q̃ alterius cãm agit. Siq̇dẽ q̇cũqꝫ adeſt alteri in cã officij gr̃a aduocatꝰ appellet̃ ẽt ſi nihil dicat neqꝫ agat: ſꝫ q̃ tm̃ paratꝰ ſit defendere. Patronus ꝓpꝛie qui agit cãm ſꝫ accuſati non accuſantis.

Aduolo as. pe. coꝛ. iuxta vl̃ ad aliquẽ locũ volare: ⁊ ↄſtruit̃ cũ actõ ad vl̃ ĩ: ⁊ aliq̃ñ dtõ. Ply. ad ĩ agrũ volaterranũ palũbiũ vis e mari quot ãnis aduolat. idẽ li. x. platea noĩat̃ aduolãs ad eas q̃ ſe ĩ mari mergũt. Idẽ. Capꝛarũqꝫ vberibꝰ aduolãt

Ad votũ aliq̇d hẽre: ⁊ ex ſñia lꝫ hoc videat̃ rõnis: illud cuiuſdã affectus in candẽ tñ veniunt ſignificationẽ. Quinti. Habeſne vxoꝛem ex animi tui ſententia. Et alibi ad votũ omne fluentem foꝛtuna laſciuit ocium.

Aduſqꝫ ſigt̃ ad Apul. Jam aduſqꝫ amnem proueniamus.

A ante E

Aeacꝰ pe. coꝛ. iouis ex europa filiꝰ: quẽ tantę iuſticię fuiſſe d̃r: vt apd̃ ĩferos aĩarũ creditꝰ fuerit a plutone delectꝰ iudex cũ Minoe ⁊ Rhadamantho: ⁊ peccantiũ delicta diſcutere.

Aeas ęantis. fluuius epiri ex Macedonia pꝛius defluens ⁊ in mare ionũ cadẽs dicẽte. Luc. lib. v. Purus in occaſum parui ſed gurgitis ęas Jonio fluit inde mari.

Aedes tã in ſingulari q̃ꝫ ĩ pl̃i ꝑ tẽplo: ſꝫ fere ſꝑ cũ adiectiõe: vt ędes ſacra: vl̃ ędes ſacrę: ędes iouis: ędes deoꝝ: ędes pacis: ⁊ hmõi. Ci. ex eo die quo in ędẽ telluris ↄuocati ſumꝰ. Ual. max. li. j. Ea põtificũ admonitiõe effectũ ẽ: vt Marcellus ſe paratis ędibus honoꝛis ac v̇tutis ſimulachꝛa ſtatueret: ſi v̇o abſolute dixerimꝰ: ędes domũ tm̃ deſignamꝰ vt meas ędes nõ p̃ſcribã. Ea ꝑꝑ apd̃ iuriſcõſultos ꝓ oĩ ſpẽ ędificij dici inuenit̃: vñ ⁊ ꝓ ſepulchꝛo. Ouid. poſuit. eſt mihi marmoꝛea ſacratꝰ ĩ ęde ſichęꝰ. Pꝛo cubiculo Cur. excubabãt p̃ncipũ liberi ꝓ̃uatis noctiũ vicibꝰ pꝛimi foꝛibꝰ ędis ĩ q̃ rex acq̇eſcebat. Idẽ ꝓ cenaclo poſuit cũ ait. Stabãt ad foꝛis ędis eiꝰ ĩ q̃ rex veſcebat̃. Fitqꝫ ędes: vt ſcribit Ser. ab edo. ꝙ in ea ſacrificãtes edere ↄſueuerint. Nã q̇dã ſũt noĩa q̃ ĩ initio dipthongant̃ q̃ꝫuis a v̇bo nõ dipthõgato deriuent̃: vt ędes ęſculus. Uar. ab aditu fieri putat ꝙ. ſ. plano pede adibant: vnde etiã pꝛimã dipthon. vocalẽ accepit. Feſt. ędes ꝙ ĩ edito poni ſoleret. alij ędem dici exiſtimant ꝙ in ea ęuum degatur.

Aedicula d̃r vbi deũ ſimulachꝛa ꝓ̃uãt̃. Ply. li. xxxvj. de venere gnidia ędicla eiꝰ tota aperit̃: vt ↄſpici poſſit vndiqꝫ effigies deę. Aug. li. ij. ci. dei. nulla ędicula ſacra dignũ putauerunt.

Aedificiũ ędis ↄſtructio ⁊ ponit̃ ꝓ oĩ ſtructura. Nam ędificij appellatiõe non ſolũ ſuperficiẽ ſignari: ſed ſolũ quoqꝫ ip̃m cui ędificiũ ſuppoſitũ eſt. Ulpianus putat.

Aedifico as. ꝓpꝛie ędẽ facio q̃ꝫuis ad oẽ ↄſtructiõis genꝰ ẽt ad naues ꝑtineat. Ci. Qui cũ maximas ędificaſſet ĩſtruxiſſetqꝫ claſſes. vñ videt̃ magis ſumi ꝓ ↄſtruo p̃ſerti cũ ei domꝰ addit̃: q̃ꝛ alr̃ fruſtra domũ iungeremꝰ. Idẽ. Qui cũ ędificaſſet ĩ palatio plenã dignitatis domũ. Huiꝰ ↄpoſita ſũt coędifico ſil̃ ędifico exędifico mãĩfeſte ſeu ꝑfecte ędifico. Ply. d̃ apibꝰ domos p̃mũ plebeis ędificãt: deĩde regibꝰ. Inędifico itꝰ ędifico. Liu. li. j. ⁊ tu libera a cęteris religiõibꝰ ara eẽt tota iouis tẽpliqꝫ eiꝰ qd̃ ĩędificaret̃ ex augurate fana ſacellaqꝫ ſtatuit. Pꝛoędifico vñ ꝓędificatũ ꝙ vetẽs dicebãt qd̃ ex p̃uato loco ꝓceſſerat ĩ publicũ ſolũ. Reędifico rurſus ędifico ſuꝑędifico. Hier. Si q̇s ãt ſuꝑędificat ſuꝑ fũdam̃tũ h̾ auꝝ argẽtũ ⁊c̃.

Aedepol pe. coꝛ. aduerbium iurandi: qd̃ eſt q̃ſi per ędem pollucis. Item pol ⁊ perpol quę idem ſignificant.

Aediles pe. ꝑ. dicti ſũt ab eo ꝙ ędes ſacras ⁊ p̃uatas ꝓcurarẽt Uel ab aditu ꝙ facilis ad eos aditus eẽt: p̃mo ex plebe duo creati ſũt ędiles: deĩde ꝓcedẽte tp̃e duo ex p̃ricijs adiũcti ſũt q̃ a ſolio eburno qd̃ eis datũ ẽ. Curules d̃ ſũt. Offm̃ ędiliũ erat ludos publicos exhibẽ ⁊ ſacras p̃uatas ędes ꝓcurare totã vꝛbẽ tueri vt cloacę ⁊ aq̃ductꝰ ⁊ q̃qꝫ publica ędificia munda ⁊ ĩtegra eẽnt loca in theatro aſſignare. Si q̇ſpiã ſeruũ aut iumẽtũ moꝛboſũ vitioſũ ꝓ ĩtegro ſanoqꝫ vẽdidiſſet edicto ędiliũ emptoꝛi ſuccurrebat̃. Idẽqꝫ edictũ ędilitiũ dicebat̃ ſiue editiões ędilitię. Fiunt ⁊ alij ędiles q̃ frumento p̃erant a cęſare creati ⁊ a cerere cereales noĩati ſũt. vt ſcribit Pomp. His cura rerũ vendendarũ neqꝫ fraus fieret: ⁊ menſurarum cõmiſſa erat. Scribit Diony. hali. lib. vj. anti. Ad offm̃ ędiliũ pertinuiſſe vt curam haberent annonę foꝛẽſis copięqꝫ cibarioꝛũ editiones edi. hi apud gręcos agoranomi vocant̃ a foꝛo reꝝ venaliũ cui regulã pꝛęſcribunt.

Aedilitas ipſa dignitas. Sue. in Cę. Siquidem ante paucos dies q̃ꝫ ędilitatem iniret.

Aedilitiũ idẽ qd̃ ędilitas ⁊ magiſtratus. Cic. lib. ij. offi. Pub. Craſ. tum cognomine diues: tum copijs functus eſt ędilitio maximo munere. idem ſignificat ędilitatus us.

Aedilitiꝰ a. ũ. nom̃ poſſeſ. vt cõitia ędilitia ĩ q̃bꝰ creabãt̃ ędiles

Aedilitius. ij. qui ędilitate functus eſt.

Aeditus ędis tutoꝛ. i. curã gerẽs ab ędibꝰ ſacris q̃s tuetur.

Aedituoꝛ ędem tueoꝛ. vñ ędituẽtes ꝓ ędes ſacras tuentes.

Aeditimꝰ pe. coꝛ. gellio auctoꝛe ea foꝛma d̃r: ſicut finitimꝰ legitimus ꝓ eo q̃ ędibꝰ p̃eſt q̃ſi ędis ĩtimꝰ. Sic clauſtritimꝰ: q̃ clauſtris ianuę p̃eſt. Aug. li. v. cõ. ſciuiſti eũ ↄpꝛẽdi ab ęditimis foꝛi tanq̃ꝫ furẽ. Ci. in Uer. Aeditimi cuſtodeſqꝫ mature ſentiunt diuerſantẽ ĩ quodã tugurio extra vꝛbẽ. Sꝫ pꝛo eo nũc vt Uar. lib. iij. de lin. lati. ait. Aeditũus vſurpat̃. Lucre. pꝛo ęditũis vtit̃ ędituentes. Hoſpitibus loca quę complerant ędituentes. Hos gręci νεωκόρυς neocoꝛos vocant.

Aedo is. didi. itum. ab e qd̃ ẽ extra: q̃ſi extra do. vñ ędere ſigt̃ emittere ꝓmere ĩ lucẽ dare: manifeſtare. Sic dicimꝰ aliquẽ ędidiſſe libꝛũ. vñ ęditio publicatio. Et qm̃ q̃ generãt̃ ĩ lucẽ ꝓmunt̃ factũ eſt vt ędere ſic generare. Hoꝛ. li. j. car. Męcenas atauis ędite regibus. Et ędere eſt exhibere qd̃ eſt ſpectaculis cõmodatũ. Sue. in Cęſ. Aedidit ſpectaculi varij generis munus gladiatoꝛũ. vñ ęditoꝛes ludoꝝ exhibitoꝛes dicti ſunt. per ę dipth. inuenio antiquitus.

Aedon gręce ἀηδών Luſcinia. Uirgil. Quodqꝫ leues calami quę ſuauis cantat ędon.

Aeditꝰ. a. um. pe. coꝛ. altꝰ ⁊ foꝛtis d̃r. Hoꝛ. ĩ ſer. vtribꝰ ęditioꝛ cędebat vt ĩ grege taurꝰ. Et ędita loca dñr alta ac ſeſe oñdẽtia. Scribiturqꝫ cũ dipthon. vt differat ab edo ꝓ comedo.

Aeditius iudex quẽ vna pars elegerit. Ci. ꝓ Plan. Neqꝫ enĩ q̇cq̃ꝫ aliud in hac lege niſi ęditicios iudices ſeruatis.

Aegeus theſei p̃r athenaꝝ rex: a quo ęgeũ mare: vt q̇dã putãt

Aegeũ mare: vt q̇dã dici volũt ꝙ ĩ eo ęgeus theſei p̃r ſe p̃cipitauerit. Alij ꝙ Aege amazonũ regina ĩ eo ꝑierit. Strab. ab ęgis oppido ĩ Euboea. Ply. ab αἶγα capꝛa deriuat q̃ li. iiij ſic ſcribit. Plurimis ĩſulis ↄſperſũ cui nomẽ dedit ſcopulꝰ ĩter tenũ ⁊ chiũ veriꝰ q̃ꝫ ĩſula aexi noĩe a ſpẽ capꝛę: q̃ a gręcis ita appellat̃ repẽte e mari exiliẽs. Soli. Inter tenedũ ⁊ chiũ ẽ claros ĩſula q̃ Aegeꝰ ſinus pãdit̃ ab dextra Antãdrũ ſaxũ ẽ. Hoc eniꝫ veriꝰ q̃ꝫ ĩſula cognominari meruit. Id qm̃ viſcẽtibꝰ ꝓcul capꝛę ſil̃e credit̃ quã gręci Aegea nũcupant Aegeꝰ inq̇t ab eo ſinꝰ ẽ appellatꝰ. Uar. Aegeũ inq̇t dictũ ab ĩſula ꝙ ĩ eo mari ſcopuli ĩ pelago vocãt̃ a ſil̃itudĩe capꝛarũ ęges Pacu. ęges ferme aderãt ęquoꝛe ĩ alto ratibꝰ repẽtibꝰ

Aegę pluralis numeri: vel ęge. eo. vꝛbs Cilicię. Quo etiam nomine dicta eſt inſula in mari ęgeo.

Aegea nomen duarum vꝛbium vt ſcribit Ptol. quarum vna eſt in Emathia: alia in Mauritania.

Aegęon nomen gigantis.

Aegialeus Medeę frater. Aegiale. es ſiue ęgialea. ę. nomen ꝓpꝛium vxoꝛis Diomedis.

Aegialus latine dici põt littus. Quo nomine dicta eſt Achaia